mas jäi ukse ette seisma, pallus, küned püsti: „Issand, hallasta ka minno peale! Kui waene sant ei pallu ma mitte paljo, agga anna mulle nälja kustutusseks nattuke leiba, mo köht on wägga tühhi!“ — Warsi laskis rikkas kaks esimest santi taggasi kutsuda, wõttis möllemate saki ärra ja andis kolmandama kätte. No säh nüüd!

Õppetus: Andide tahtjad ja wõtjad olleme meie ja andja on helde Jummal taewas. Armust same keik, mis ial same, agga teme just mis need sandid teggid. Kes paljo sawad, need wahtiwad omma rohke ande peale ja unnustawad andjale tänno anda; kes wähhem sawad, need urrisewad ja nurrisewad ning kaetsewad neid, kes ennam sanud, ja ommeti olla nemmad paljo waggamad, kui rohke ande sajad; agga kennel ühtegi ei olle, need jäwad iggapääw Jummala ukse ette seisma ja palluwad: „anna meile meie iggapäwast leiba tänna pääw!“ Waesus ei anna neil teiseti tehha, ja surma tund wõttab ka teiste käest ärra, mis nad ilma tännota sanud ja annab neile hukkaminnematta warrandussi, mis iggaweste jäwad. Eks ep olle tõssi? —

2) **Kolm sõbra.** Ühhel olli neid kolm. Essimest armastas üllewägga, teisest piddas ka suurt laggu, agga kolmat ei pannud ta suurt tähhele, waid könneles temmaga üksi siis mõnni sõnna, kui teisi just sadawal ei olnud, ehk ta kül tundis, et se kolmas keige truim temma wasto olli. Agga mis sündis pärrast? Korraga langes raske sü temma peale ning tedda kutsuti kohto ette. Mees wärrises ja wabbises nago awaleht ja ta omma südda ütles: nüüd olled sa hukkas! Kust nüüd abbi ja troosti leida? Hädda aias tedda omma sõbrade palwele: „tulge nüüd kohtus minno eest kostma, mul on tulline kitsas kä!“ Ta keige armsam sõbber olli keige essimenne wabbandama: temmal olla just tänna wägga paljo teggemist ja aeg kassin; ei teada ka sõbra asjast middagi kohto ees öiendada ja kohto ette ei wõida ka kegi mu ette tungida, kui se, kedda kutsutud. Teine